

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. *Petru Lascău*

TRICOLORUL

L-am văzut fluturând peste mulțimile în talazuri ca marea în furtuni. Îl știam din fragedă copilărie, sfânt simbol al neamului meu, el, stindardul trecerii noastre prin vreme, Tricolorul. L-am îndrăgit din ziua când, înlăcrimată, profesoara de muzică, ne-a învățat primele acorduri ale lui Ciprian Porumbescu: “Trei culori cunosc pe lume...” Trecuseră anii grei ai stalinismului când românii nu au avut voie să-l cânte și venise ziua eliberării lui, ziua intrării în legalitate a cântării steagului nostru. Nu am să uit uimirea și emoția tuturor.

Pe parcurs, cântarea aceasta nemuritoare a neamului nostru a cunoscut umilirea și profanarea, când despotul i-a stâlcit cu lirna lui stâlcită și agramată, tulburătoarele versuri, promovîndu-l apoi ca imn de stat al României.

Purtând stigmatul “epocii de lumină”, steagul a străbătut anii spre revoluția din Decembrie, când s-a dezrobit și el de sterna comunistă. Am stat sub faldurile lui la Oradea în ziua de 31 decembrie 1989, în sala polivalentă, predicând Evanghelia celor aproximativ zece mii de români adunați. Mi-am adus aminte ca în primii ani de școală ni s-a spus că cele trei culori ale lui au semnificații deosebite pentru neamul nostru românesc.

ROȘUL este sângele martirilor și al eroilor neamului nostru care au făcut prin jertfa lor posibil prezentul. M-am uitat la el și era întreg, mai roșu parcă, de când tiranii adăugaseră la el sângele eroilor din acest ultim decembrie însângerat. Striga roșul acelui sânge spre cer, cum striga sângele lui Abel crima fratelui său Cain, pentru că nicidecum un sânge nu e mai strigător la cer ca acel vărsat între frații de aceeași mamă. Cain, cel ce-a supt cu noi la sânul aceleași României, lovide pe Abel cel curat și gata de jertfe plăcute cerului, și sângele de pe străzile Timișoarei și de pe bulevardele Bucureștiului, din Sibiu, Arad, Târgu-Mureș etc, adăugase strălucire roșului steagului nostru. Era întreg roșul, simbolul eroilor noștri. “Eroi au fost, eroi sunt încă / și-or fi în neamul românesc...”

GALBENUL, ne-au spus primii dascăli, este simbolul bogățiilor țării, este galben din galbenul holdelor de grâu, este galbenul aurului purtat de pântecul munților noștri. M-am uitat la el și am sângerat încă o dată, văzând rana din el, văzând gaura sfârtecătă în trupul lui. Tiranii nu ni l-au lăsat întreg, au mâncat pâinea țării nemeritând-o, au dat-o străinilor în schimbul gloanțelor pentru împușcarea copiilor noștri. Au jefuit țara de aurul ei, cheltuindu-l la ruletele cazinourilor din alte țări, confecționându-și clanțele la ușile palatelor lor, la fabricarea cântarelor pe care evaluau kaloriile din import pentru câinii lor, din care și-au făcut candelabrele și chiar blidul din care mînceau bucatele strănse cu sudoarea țaranului român.

ALBASTRUL este cerul de deasupra țării, întinderea ocrotitoare care ne-a străjuit prin vreme, simbolul credinței noastre în Dumnezeu. După peste patruzeci de ani de luptă a ideologiei comuniste împotriva lui Dumnezeu și a credinței noastre în El, cerul patriei este tot albastru. N-o putea dovedi mai bine țara ca îngenunchind și rugându-se, ca scandând frenetic la Timișoara: “Există Dumnezeu! Există Dumnezeu! N-o putea dovedi mai bine ca atunci când mulțimile au cântat: “Sfârșitul veacului trăim / Cu lupte, ură și război / Dar fericiți la cer privim / Nu e mult și vine Domnul iar la noi!” Albastrul steagului întreg ne-a rămas, în ciuda luptei pentru excluderea lui Dumnezeu din țară, în ciuda amenințării credinței noastre, a demolării bisericilor noastre, a transformării Bibliei în hârtie igienică, a arestării preoților și pastorilor noștri, a ateizării forțate a tinerei generații. Ea, această tânără generație, a cerut prin platformele ei, reintroducerea religiei în școli, întoarcerea țării la morală creștină. Tiranii țării nu au putut face nimic albastrului steagului nostru.

Aș propune ca pentru a se deosebi de al altor nații, steagul nostru să rămână cu rana aceea în el, pentru a putea povesti peste ani copiilor-copiilor noștri de ceea ce s-a petrecut într-o țară care a vărsat sângele alor săi, care a luptat împotriva lui Dumnezeu. Să le putem vorbi de golul în aurul și pâinea țării pe care ni le-au lăsat cei ce se credeau exponenții fericirii noastre pe care ne-o trăiam la fără frecvență. Nu știu dacă aceste rânduri vor avea sau nu ecou la cei în drept să adauge ceva la tricolor. Mi-ar plăcea să ia o asemenea decizie care să nu mai rezulte în mutilarea stindardului nostru.

Acum când s-a văzut că totuși “mămăliga explodează”, că avem deci eroi, că sămânța lor n-a dispărut în țară, că suntem gata să murim pentru ea, preferând moartea în locul robiei; acum când am

dovedit că cerul ne este la fel de albastru ca pe vremea Brâncoveanului, că credința ne este scutul și garanția eternității, avem mari speranțe în vindecarea rănii din trupul țării. Dacă avem eroi și avem credință în Dumnezeu, grâul va crește din nou și grânele se vor legăna curând în zefirul țării, că aurul se va lăsa îmblânzit din nou în cele necesare omului de rând. Meditând la aceeași temă, poetul spunea că din tot focul și cenușa istoriei noastre zbuciumate, ne-a scăpat "spada noastră și Scriptura", eroii noștri și credința noastră în Dumnezeu.

"Trei culori cunosc pe lume, / Ce le țin ca sfânt odor".

Nr.190/ Iulie 07